Нам ятаимо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL.CV. № 23 WEDNESDAY, FEBRUARY 4, 1998 PARSIPPANY and NEW YORK CENTS 75 -ЦЕНТІВ ПАРСИППАНІ І НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 4-го ЛЮТОГО 1998 р. Ч.23 РІК CV

П. ЛАЗАРЕНКО ВИГРАВ СПРАВУ В СУДІ

Київ(Р.Р.). — У суді Радянського району Києва розглянено справу за скаргою голови всеукраїнського об'єднання „Громада" Павла Лазаренка на газету „Україна Молода".

Суд, під головуванням судді Ірини Саприкіної, ухвалив рішення зобов'язати газету „Україна Молода" надрукувати спростування інформації, викладеної в раніше опублікованій статті під заголовком „Птахи гнізда Дніпропетрова", оскільки в суді інформацію підтвердити не вдалося.

У згаданій статті йшлося про начебто причетність П. Лазаренка до незаконної приватизації державного майна.

Адвокат П. Лазаренка Віктор Ніказаков у розмові з журналістами зазначив, що суд захистив не лише лідера партії „Громада", а й багатьох інших громадян України, які мають прізвище Лазаренко, оскільки в опублікованій статті не вказано ініціялів Лазаренка. В. Ніказаков також повідомив, що П. Лазаренко подав у суд іще кілька скарг, пов'язаних з публікаціями в газеті „Україна Молода".

В Уряді не повинно бути кланів

Київ(Р.Р.). — Тут відбулася конференція „за круглим столом", проведена Гільдією Підприємців. Учасники конференції розглянули програму „1998 рік, 30 кроків виходу з кризи".

Автор проєкту, асистент Президента України з питань економіки, промисловости та енергетики Володимир Рижов сказав, що тільки ділові люди здатні зробити країну багатою.

Учасники дискусії прийшли до спільного висновку, що головною умовою продовження реформ є формування Уряду з таких фахівців, які керуватимуться не ідеологічними настроями, а економічною доцільністю для держави. Такі фахівці не будуть руйнувати підприємства, котрі працюють ефективно, чи просувати інші кланові інтереси.

Неможливо допустити, щоб при владі були люди з протилежними переконаннями і цілями, оскільки в такому Уряді неможливо буде досягти компромісу. А до Верховної Ради, на думку учасників „круглого стола", треба обрати якнайбільше прагматиків.

Американці стали більше заробляти

Вашінгтон. — Департамент праці повідомив, що в 1997 році рівень оплати праці американців збільшився на 3.3 відс. Однак саме з цим фактом економісти пов'язують своє занепокоєння цілком можливим сплеском інфляції.

Оплата праці включає в себе, крім місячної платні, різні пільгові виплати, зокрема для медичного і пенсійного забезпечення. Темпи цього загального показника за 1997 рік виявилися найшвидшими за останні чотири роки. У 1996 році, наприклад, вони становили лише 2.9 відс. Експерти вбачають в цьому свідчення того, що все більший попит на робочу силу, особливо кваліфіковану, починає позначатися на рівні матеріяльної винагороди працюючих.

Для економічних аналітиків це не є несподіванкою. Період стабільного економічного росту в ЗСА триває вже майже вісім років. Рівень безробіття в країні тепер найнижчий за останню чверть сторіччя — у грудні минулого року він становив тільки 4.7 відс. Тим часом інфляційний тиск видатків на оплату праці дотепер практично не відчувався. Для спеціялістів це було дивиною: згідно з теорією, він мав би дати про себе знати вже при зниженні безробіття до рівня меншого, ніж 6 відс.

Головний архітект теперішнього економічного піднесення ЗСА, голова ради директорів Федеральної ради валютних резерв Алан Грінспен не раз остерігав, що коли з'явиться загроза інфляції, то ця рада змушена буде підвищити відсоткові ставки. Подорожчання банкового кредиту традиційно застосовується як гальмо, яке не дає занадто перегрітися економічному механізмові.

У світлі нових статистичних даних, загроза інфляції під впливом збільшення оплати праці виглядає досить ймовірною. Однак фінансисти вважають, що Федеральна рада валютних резерв не буде поспішати з підвищенням відсоткових ставок.

Савдійська Арабія підтримує ЗСА щодо Іраку

Ріяд, Савдійська Арабія. — Після шестигодинних розмов з Меделин Олбрайт, секретарем Державного департаменту ЗСА, уряд Савдійської Арабії у понеділок, 2-го лютого, офіційно підтримав ЗСА заявляючи, що коли дипломатичні заходи не матимуть успіху і ЗСА застосують військово-зброїні сили то це буде виключно „виною іракського режиму".

Хоч ця заява уряду Савдійської Арабії, не дає повної згоди на ужиття військових баз на її території в разі військових дій ЗСА супроти Іраку, але в ній також не має категоричної відмови. Савдійська Арабія настоює, щоб ужити всіх дипломатичних заходів для полагодження існуючої іракської кризи з приводу недопущення інспекторів Організації Об'єднаних Націй до виконання їхніх завдань — перевірки можливого виробництва і збереження зброї масового знищення. Однак таку настанову уряду Савдійської Арабії ЗСА прийняли з оптимізмом у цій ситуації, коли М. Олбрайт своєю поїздкою по Европі та Близькому Сході намагається здобути підтримку для можливого військово-зброїного полагодження існуючої іракської кризи.

Західні дипломати твердять, що насправді Савдійська Арабія не має нічого проти того, щоб ЗСА ужили військову силу проти Іраку, але тільки тоді як це буде серйозним заходом, який справді дошкулить Саддамові Гуссейнові, котрого прикмх вже всі мають досить.

У той самий час, як савдійський престолонаслідник принц Абдулла з усіми почестями принимав М. Олбрайт, Росія проголошувала світові успішність своїх домовлень з Іраком, який дозволяв би інспекторам ООН перевірити вісім палат президента Гуссейна. Одначе, поки справу цього домовлення представлено секретареві Державного департаменту ЗСА, то Ірак заперечив будь-яке домовлення з представниками Росії.

Кримський закон про вибори потребує змін

Київ(Р.Р.). — Президент України Леонід Кучма застосував право вето до закону про вибори депутатів Автономної Республіки Крим, оскільки вважає, що окремі його положення суперечать Конституції України.

На думку Президента, передчасно запроваджувати вибори в автономії на мажоритарно-пропорційній основі тому, що це не сприятиме консолідації суспільства, а навпаки, розпалюватиме політичні пристрасті. Крім того, Л. Кучма пропонує вибори до Верховної Ради Криму не проводити 29-го березня 1998 року. В законі необхідно передбачити, що дату проведення виборів до Верховної Ради АРК встановлює парлямент автономії. Потребує зміни, на думку Президента, також і положення про те, що до кримського парляменту можуть бути обрані тільки громадяни України, які постійно мешкають у Криму. Таке право Л. Кучма пропонує передбачити для всіх громадян України. У місцях компактного проживання кримських татар та представників інших національностей необхідно передбачити можливість утворення виборчих округ з меншим числом виборців.

Голова Верховної Ради України Олександер Мороз під час відвідин Донеччини сказав, що влада намагається заблокувати вибори до Верховної Ради Криму. За словами голови парляменту, закон про вибори Верховної Ради АРК на 95 відс. повторює закон про вибори Верховної Ради України, „однак Президент чомусь вважає, що політична ситуація в Криму недостатня для проведення виборів парляменту Автономії за мажоритарно-пропорційною системою". На думку О. Мороза, заблокувати вибори у Криму намагаються представники кримської влади, а також „дехто з Адміністрації Президента України". О. Мороз не виключає можливости, що розпуск Верховної Ради України справді готувався. Пропозиція радника Президента Анатолія Гальчинського про введення президентського правління на 2–3 роки могла бути „спробою здійснення раніше підготованого пляну", за яким розпуск Верховної Ради готувався на випадок неприйняття нею державного бюджету на 1998 рік. Ухвалення бюджету стало „шоком" для розробників того пляну. О. Мороз назвав „трагедією" той факт, що голова держави бореться проти парляменту і демонструє всім, що він „не розуміє свого місця в суспільстві та структурі державної влади".

Л. Кучма зустрівся з головою Верховної Ради Криму

Київ. — 2-го лютого відбулася зустріч Леоніда Кучми з головою Верховної Ради Криму Анатолієм Гриценком. Обговорювано соціяльно-економічну ситуацію на півострові, зокрема проблема ліквідації заборгованости із заробітної платні, пенсій та інших соціяльних виплат, яка в автономії за 1996–97 роки сягнула 206 млн. гривень.

На думку А. Гриценка, сприяти погашенню заборгованости могла б ліквідація пільг, наданих деяким підприємствам автономії, які вже перестали обслуговувати лікувальні потреби громадян. У цьому зв'язку Президент звернув увагу А. Гриценка на те, що потребує атестації ввесь санаторно-курортний комплекс Автономної Республіки Крим.

Обговорюючи систему формування кримського бюджету, Президент зазначив, що остаточне рішення щодо цього має прийняти Верховна Рада України.

Окремо обговорено хаотичну ситуацію в Ялті, де звільнено посадника і прокурора.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

МОЛОДЕЧИЙ ПАРЛЯМЕНТ ХОЧЕ ЗАСІДАТИ У ВЕРХОВНІЙ РАДІ

КИЇВ. — Нещодавно створена громадська організація „Молодечий парлямент України" (МПУ) хоче провести своє перше засідання в сесійній залі Верховної Ради України, заявив один із співголів організації Олександер Бедриченко на пресконференції, присвяченій установчим зборам МПУ. Збори відбулися 25-го січня в Будинку Вчителя. Інший співголова Олександер Лялька сказав, що цей молодечий парлямент створено для вирішення проблем молоді, пов'язаних з розбудовою держави, а також для „формування нової політичної еліти та нового українського проводу". За словами О. Ляльки, неформальної співпраці між МПУ і представниками Верховної Ради, які допомагали створенню організації, замало. Тому МПУ як представницька установа займається випрацюванням законопроєктів молодечої політики держави. Організація вже випрацювала законопроєкти студентського самоврядування, а Асоціяція молодих політиків — економічний пакет законопроєктів. Ці законопроєкти розгляне на першому засіданні 1-го березня МПУ.

ГАЗ Є, АЛЕ ЙОГО ТРЕБА ДОБУТИ

ОДЕСА. — Науковці зацікавилися можливістю використання горючого газу — сірководню, резерви якого в Чорному морі досягають 7.6 блн. тонн і щороку збільшуються на 75 млн. тонн. Особливо великі поклади сірководню біля Евпаторії, Севастополя, Судака, Ялти. Добуванням і переробленням цього газу, який змертвлює глибини, можна змінити екологічний стан Чорного моря. Науковці пропонують знешкодити сірководень, відділивши сірку від водню. Це, на їх думку, дасть змогу водночас отримати аміяк, метан, етан і рідкоземельні елементи. Добуті гази пропонується використовувати в спеціяльних теплових станціях. Бракує лише солідних інвестицій.

„ТРУДОВА УКРАЇНА" ПРОПОНУЄ ЗМІНИТИ КУРС

КИЇВ. — Змінити політичний і економічний курс України закликає Політичний блок „Трудова Україна", до якого увійшли Українська Партія Справедливости, Партія „Громадянський Конгрес України", Організація Ветеранів України, Український Союз Ветеранів Афганістану, Союз „Чорнобиль Україна" та профспілки працівників вугільної промисловости. Блок „Трудова Україна" пропонує свою програму виходу з кризи, якою передбачено: збільшити ролю держави у сфері економіки; поновити широкі зв'язки з країнами СНД; вступити в економічну структуру СНД; зліквідувати економічні перепони на кордонах, зберігши лише адміністративні; зліквідувати мовні протиріччя між братніми народами; встановити державну монополію на зовнішньоторговельні операції з енергоносіями, ліками, медичним обладнанням, алькоголем і тютюновими виробами; заборонити продаж землі чужоземцям і надавати державні дотації колгоспам. „Трудова Україна" вважає, що промисловий комплекс України повинен стати частиною технологічного комплексу СНД. Програма передбачає відновлення державної системи лікарського обслуговування та виховання дітей, посилення боротьби зі злочинністю та збільшення пенсій.

ЗМЕНШУЄТЬСЯ ЧИСЕЛЬНІСТЬ НАСЕЛЕННЯ

КИЇВ. — Державний комітет статистики повідомив, що на 1-го січня 1998 року чисельність населення України становила 50.5 млн. осіб. Тобто, за період від 1-го січня 1997 року населення України зменшилося на 415,000 осіб. Смертність перевищила народжуваність на 300,000 осіб. Сальдо міграції становило 115,000 осіб.

ОФІЦЕРІВ РОЗШУКУЄ ПРОКУРАТУРА

КИЇВ. — Тут на колегії Генеральної прокуратури України виступив головний військовий прокурор Василь Кравченко, який поінформував про ріст злочинности серед офіцерів. За його словами, після розвалу СССР злочинність серед офіцерів української армії зросла в чотири рази. Понад 10 відсотків офіцерів, які вчинили злочини, сказали, що їх на це штовхнуло важке матеріяльне становище. Наприклад, полковник Ставський, який вимагав величезного хабаря в матері рядового вояка, погрожуючи „посадити" хлопця, мотивував свій злочин тим, що йому потрібне помешкання. Міністер оборони Олександер Кузьмук зазначив, що про верховенство права в Україні говорити рано, оскільки за такі хабарі офіцери отримують лише умовні терміни, в той час, як воякам за тиразовий самовільний вихід у місто дають два роки тюрми не умовно, а дійсно. На сьогодні, сказав В. Кравченко, правоохоронні органи розшукують 40 офіцерів, які вчинили серйозні злочини, в тому числі й убивства. Прокуратура виявила понад 1,000 злочинів, прихованих командирами. За даними військової прокуратури, тільки у 1997 році в армії покінчили життя самогубством 107 військовослужбовців. Зафіксовано 143 випадки фізичного насильства над вояками з боку старших за рангою військовиків. В результаті потерпіло постраждало 800 осіб, з яких п'ять загинуло і 44 залишилися інвалідами. За останні п'ять років близько 100 офіцерів української армії покінчили життя самогубством. За перші 20 днів 1998 року в Україні загинуло 16 військовослужбовців.

„Правда України" виходить підпільно

Київ (УНІАР). — 30-го січня вийшло чергове число газети „Правда України", яку два дні перед тим заборонило Міністерство Інформації України, покликаючись на незаконність реєстрації видання.

Заступник головного редактора Валентина Бондаренко на запитання, де надруковано газету і яким тиражем, відповіла, що сказати цього не може. Вона поінформувала, що в редакцію надійшло повідомлення про заблокування Податковою інспекцією банкових контгазети, оскільки її викреслено з реєстрів.

30-го січня представники об'єднання „Громада" пікетували Міністерство Інформації, протестуючи проти зупинення друку газети. „Правда України" часто друкувала інтерв'ю з лідером „Громади" і колишнім прем'єром Павлом Лазаренком, який гостро критикував Президента і Уряд.

Звільнено посадника і прокурора Ялти

Київ. — 30-го січня, два дні після того, як прем'єр Валерій Пустовойтенко погрозив „надзвичайними заходами", спеціяльними указами з Києва звільнено з постів посадника і прокурора Ялти, повідомила УНІАР.

В указі Президента Леоніда Кучми про звільнення посадника сказано, що це зроблено „з метою стабілізації соціяльно-економічної ситуації, відновлення керованости органів місцевої влади, посилення боротьби зі злочинністю у місті, забезпечення конституційних прав жителів міста Ялти". Діючим головою до виборів нового призначено Володимира Марченка.

Як уже інформовано, в місті страйкують вчителі, домагаючись виплати заборгованих платень. Під час відвідування Ялти В. Пустовойтенко пообіцяв їм повернути гроші за 1996 рік і випрацювати плян повернення платень за 1997 рік. Він скритикував міську владу і доручив віцепрем'єрові Білоблоцькому перевірити діяльність міського виконавчого комітету і з'ясувати, де поділися гроші.

Прем'єр обіцяв також подбати про звільнення прокурора міста Миколи Германа, що й було зроблено наказом діючого генерального прокурора України Богдана Ференца. М. Германа переведено на нижчий пост в органи прокуратури іншого реґіону України.

Президент доручив Кабінетові Міністрів негайно створити спеціяльну комісію щодо розгляду проблем, які виникли в економічній, соціяльній та правоохоронній сферах Ялти. Головою цієї комісії призначено віцепрем'єр-міністра Миколу Білоблоцького. Л. Кучма зобов'язав Кабінет Міністрів спільно з Радою Міністрів Криму надати необхідну допомогу органам місцевого самоврядування міста.

Семінар аналізував ролю жінок у виборах

Київ. — 1-го лютого завершився триденний семінар для жінок, на якому йшлося про те, як жіночі громадські організації можуть підвищити активність виборців і співпрацювати із засобами масової інформації для сприяння висуванню жінок кандидатами на депутатів, повідомила УНІАР.

Семінар під назвою „Виборчі кампанії жінок" організували Британська рада, Фонд демократії і Центр політичних і дипломатичних досліджень з Великобританії.

Про досвід активної участі жінок у політиці, організації ефективної виборчої кампанії розповіли Джан Гемері, директор Центру політичних і дипломатичних досліджень, Леслі Абдела, керівник британського проєкту „Айкечер" та інші.

Присутні на семінарі кандидати на депутатів Людмила Кучеренко, Вікторія Курилко, представниці багатьох жіночих організацій, соціологи з Києва, Харкова та Запоріжжя відвідали інформаційний центр Британської ради.

Помер інж. М. Раковський

Ривергед, Н. Й. — Тут 1-го лютого помер на 91-му році життя відомий пластовий виховник і провідник, член Куреня УПС „Лісові Чорти" пл. сен. кер. інж. Мирослав Раковський.

Від молодих років — завзятий пластун, був після переїзду до ЗСА одним із основників пластового життя тут на нових місцях поселення, організатором пластової станиці в Ню Йорку та обраний січним на основуючих Загальних зборах 1-го травня 1949 року.

Після оформлення діяльності Пласту на терені ЗСА пл. сен. М. Раковський був в 1953 році обраний головою Крайової Пластової Старшини і цей відповідальний обов'язок сповняв аж до чергового крайового з'їзду в 1955 році. У дальших роках залишився постійно активний у пластовій організації на різних постах у проводах, як також у виховній праці.

Як інженер по званні працював довгі роки професійно, був членом Товариства Українських Інженерів Америки.

Залишив у смутку сина Юрія з дружиною Лесею і двоє внуків, Левка та Софійку і дальшу родину в ЗСА, Канаді та в Україні. Похоронні відправи відбудуться в п'ятницю, 6-го і суботу, 7-го лютого, в Ривергед, Н. Й., а тіло спочине на українському православному цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.. Телефон похоронного заведення в Ривергед (516)727-3388.

У СВІТІ

У КУБІ ТРИ МІСЯЦІ ПІСЛЯ ТОГО, як президент Фідель Кастро номінував свого молодшого брата неофіційно своїм наслідником, Рауль Кастро почав більше активізуватися в офіційних функціях правління країною. Крім того, він почав активніше включатися у керування державою та Комуністичною партією. Хоч деякі дипломати уважають, що Рауль є більш прагматичним від Фіделя, коли йдеться про економічну політику. Це однак покищо ніяк не зворушує Вашінгтону, котрий заявив, що не збирається ліквідувати ембарго так довго, як будь -котрий з братів буде при владі.

В АМЕРИЦІ

У СУБОТУ, 31-ГО СІЧНЯ, поблизу військової бази Форт Бриґс у Північній Каролайні, під час звичайного полету, розбився американський військовий гелікоптер і в наслідок тієї катастрофи загинуло двох військовослужбовців, а третій був поранений. У суботу рано на місці катастрофи загинула 22-річна спеціялістка Бетані Стюарт, а кілька годин пізніше помер у лікарні 31-річний лейтенант Джеффрі Дейвис. Військовий речник сказав, що цей трагічний випадок був результатом механічного пошкодження і вояки загинули від уламків розбитого гелікоптера, котрий розбившись не вибухнув.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Jersey City, NJ 07302 and additional mailing offices.

Дошукуючись причин...

Чим ближче до виборів, тим більшою тривогою віє зі сторінок українських газет. Економічна ситуація залишається дуже тяжкою, нереформоване виробництво ніяк не годне хапнути у груди свіжого повітря, тому і промисловість, і сільське господарство, не зважаючи на свій колосальний, навіть у порівнянні з найсильнішими европейськими державами, потенціял, працюють ледвезаледве, „ні змерз, ні впрів", не забезпечуючи потреб країни. Більшість підприємств та аграрних об'єднань перебувають у стані якоїсь хронічної хвороби, але якої саме — тяжко сказати, бо над „хворими" сує́титься стільки всяких „лікарів", так вони довго дебатують про діягнозу, такий галас здіймають своїми рецептами, що слабому склянку води нема змоги подати, вже не кажучи про якісь справді ефективні ліки.

Здається, що гірше вже не може й бути. Ні, цим себе не тішмо — на жаль, гірше завжди може бути. Ні вперед, ні назад, як ось тепер, — то ще не найбільше лихо. А от коли у висліді березневих парляментарних виборів прийдуть, не дай Боже, до влади ліві сили і потягнуть Україну, нібито в цілях вилікування, назад, під смертоносну московську „опіку" — що тоді? Знову українці будуть шкрябати потилиці і просити Бога, щоб подав їм єдність?

Отже, зосередьмося, напружмо чола: які хиби в сучасній Україні є підставовими, визначальними, тобто такими, що тягнуть за собою всі інші? Добре знаємо, що всі без вийнятку проблеми людського життя розв'язуються лише в цей спосіб — за два заходи: перший — це зрозуміння причини, а другий — практичне поборення недоліку. Ну то давайте ж, нарешті, зрозуміємо, в чому річ! Давайте дошукаємося тієї найголовнішої причини теперішніх українських негараздів! Бо нам, збоку дивлячись, легше це зробити. Мабуть, саме тому український сатирично-гумористичний журнал „Всесміх", Торонто, Канада, відразу й бере „бика за роги": „Ми любимо повторяти надокучливий вислів: сила є — ума не треба. Всі так і говорять: нам потрібна сильна виконавча влада; сильна президентська влада; сильна законодавча влада... І ніхто не скаже: нам давно вже потрібна розумна влада!" (число з грудня-січня, 1997-98, стор. 19).

Чи так це? Швидше за все — ні. Чи ігнорований в совєтській невільничій системі розум таким усе ще залишається й тепер, в незалежній українській державі? Швидше за все — ні. Чи розум і сила — речі несумісні? Швидше за все — ні. Чи розум без сили може перемогти у суспільстві? Швидше за все — ні. Чи Україна бідна на розум? Швидше за все — ні. Чи може таке статися, що народ розумний, а влада — дурна? Швидше за все — ні. Розуму не бракує! Щоб поруч, лікоть до ліктя, діяло п'ятдесят політичних партій і щоб кожна з них мала що сказати народові, щоб кожна обстоювала якусь іншу плятформу, кожна гарно обґрунтовувала свою програму як найкращу, найспасеннішу — на це таки треба оливи в голові! А спробуйте сказати, що партій забагато, що не може ж бути п'ятдесят правд, бо вона завжди — одна-єдина, тільки неправд — безліч, то вас ніхто не почує. Хочете, щоб почули, створюйте п'ятдесят першу партію!

Але уявімо на мить, що цих півсотні партійно-політичних лідерів сіли за один стіл, подали один одному руки і об'єдналися... Про що б це свідчило? Про їхній розум, інтелект? Ні — свідчило б про зовсім інший стан їхніх душ, зовсім інший рівень моральности, про силу — силу, а не безсилля! — духу, яка враз піднесла цих людей над самими собою, над власними вчорашніми гетьмансько-вождівськими амбіціями — до висоти дійсної відповідальности за долю української держави і української нації.

Ясна річ, без розуму й кроку не ступиш. Одначе сам по собі він не є критерієм, бо, як відомо, з однаковим успіхом може служити як у гідній, так і негідній справі. Народне добро розкрадають дуже розумні! Тому українська національно-державна піраміда потребує вершка абсолютно іншої моральної якости. Уряд повинні очолити не просто розумні, ерудовані спеціялісти, але неодмінно — порядні, чесні, безкорисливі, шляхетні і вольові люди. Такого проводу незалежна Україна ще не мала і саме це є причиною усіх її лих. Непорядні, морально і національно незформовані, нестійкі провідники нехай сім п'ядей в чолі мають — намарне! Все одно вони керуватимуться не розумом, а тільки своєю зіпсованістю, хитрістю та лукавством.

За шість незалежних років в Україні оприлюднено сотні прекрасних економічно-господарських проєктів, одначе державний провід щоразу вперто відкидав їх — саме тому, що ті проєкти були розумними.

Остап Світлик,
Київ

ТАЄМНЕ СТАЄ ЯВНИМ

Навіть найпоміркованіші з-поміж нас починають усвідомлювати нарешті: якби не імпульс, вчасно заданий суспільству відзначенням півстоліття створення Української Повстанської Армії восени 1942 року, ми б і досі навіть гадки не мали про перебіг Другої світової війни, кожен день якої, до речі, сумлінно задокументований усією цивілізованою Европою. Слава Богу, чесними архівістами-науковцями Дніпропетровщини й Донеччини віднайдено унікальні факти відчайдушної боротьби оунівського підпілля, що розгорнулося в тилу ворога з перших місяців окупації. Адже, як переконують нас дослідження й особисті спостереження Ореста Корчака-Городиського, апарат Гітлера не мав жодного наміру рахуватися з політичними засадами урядів навіть тих держав, які мали дипломатичні представництва чи не в усьому світі. То на що могла розраховувати ОУН?

Відсіч антиукраїнській демагогії

Реально оцінювали ситуацію й оунівці, коли 30-го червня 1941 року проголосили у Львові відновлення української держави, знехтувавши розпорядженням окупаційних властей. Восени того ж року репресивна машина фюрера завдала жорстокого удару по культурологічній сфері айсберґу всенародного спротиву фашизмові, яким і стала широко розгалужена мережа ОУН. Але зухвалою акцією проголошення державности було уможливлено розпросторення організаційних ланок підпілля аж на Кубань. І згадані зусилля наших архівістів якраз і зафіксували ці феноменальні змагання.

У своїй книзі, присвяченій українській проблематиці в західніх політично-дипломатичних джерелах, „Замість вигадок", Орест Корчак-Городиський, на жаль, майже не торкається особистої участи у визвольній боротьбі, змушений відповідати на антиукраїнську гістерію різних ультраполітичних кіл, що знетямлювалась то на Заході, то на близькому сході. Як і природи спритної дириґентської кліки. Та саме з фактів, явлених нам внаслідок вивчення окупаційних архівів українськими істориками, й вимальовується надзвичайна роля львівського студента-оунівця Ореста Городиського, котрий опиняється в епіцентрі визвольних змагань степової України 1942 року як перекладач генштабу фашистської армії в Донецькому. Повторюємо, авторові цієї книги не йдеться про власні заслуги перед батьківщиною. Докладно розглядаючи становище україніки в зарубіжній колодипломатичній царині, доходить до одного й того ж висновку: „Шкода, що українці, які опинилися після закінчення війни на Заході, не заснували своєї комісії для досліджень німецьких злочинів проти українців... Вкрай необхідно, щоб колишні члени української допоміжної поліції зібрали якнайбільше матеріялу про часи своєї служби..." — саме це підкреслює він у нотатках „Таємниця вулецьких пагорбів", що стосувалися розстрілу польської професури у Львові в липні 1941 року, і наголошує: „Спогади учасників Другої світової війни повинні виходити не з політично-партійного принципу, але суто з історичного... Ті спогади-описи стануть і відсіччю на злобні демагогічні звинувачення з боку наших сусідів".

Правда фактів і документів

Аналізуючи мемуари К. Мочарського чи психологічно вичерпні спогади знаного польського письменника С. Вінценза, роздумуючи про українську долю над читанням буденних зарубіжних публікацій чи дошукуючись причин зненависти деяких чужинців до всього українського, О. Городиський схильний називати речі своїми іменами, що завжди шокує вихованих на брехні. Його правда — правда фактів і документів, яким не потрібен облудний глянець. І саме ця непідкупна правда спроможна розкрити очі на природу національної свідомости, патріотизм і його стосунок до вселюдських ідеалів усім, хто й досі живе чадом пародії на Заповідь Христову, якою була „радянська дійсність" у ставленні до людини. Недарма ж на демагогічний постулят про людину ніби як „найбільший скарб" Станіслав Вінценз із гірким гумором зауважував: „Особливо, коли вона — арештант".

Задекларований фашизмом ґеноцид, як відомо, був спрямований не тільки супроти жидів і циган, бо передбачав повне витіснення з політичного життя поляків, українців, росіян, білорусів й ін. Але двобій гітлеризму й сталінізму далекосяжно передбачав і ретельно втілював ідею взаємного знищення поляків та українців. Отож О. Городиський не стомлюється нагадувати: імпершовінізм — одна з найбільших трагедій сучасного людства.

Перебіг Другої світової війни ще довго терзатиме наші серця передовсім неправдою про свій характер. Бо якщо, наприклад, усьому світові відомо: понад мільйон совєтських громадян у цій війні воювали на боці Гітлера, то у нас тільки фахівці знають про явно громадянський характер її. Так, ворог був спільний. Але в тім-то й річ, що всі причетні до розв'язання Другої світової війни держави вийшли з неї оновленими, зміцнілими — завдяки втіленню в життя демократичних засад. І тільки східньому слов'янству не додала ні морального здоров'я, ні здатності уникати соціяльних трагедій. Навіть навпаки — немов заповзялися перехворіти недугою тоталітаризму вдруге! Та Україна вже нізащо не стане заложницею чужих їй амбіцій, якщо засвоїть уроки недавньої історії, — висновує автор.

У передньому слові до цього збірника статтей, що продовж десятиріч виходили у недосяжних для нашого читача закордонних патріотичних виданнях, доктор історичних наук Василь Верига вказує на такі з них, як „Із щоденника генерала Кордіяк-Заморського" (запис розмов, дотичних до української теми, на вищих шаблях міжвоєнної польської політики), або україніка в дипломатичних документах польського посла в Берліні Ліпського, американського амбасадора у Варшаві Біделя та німецького міністерства закордонних справ від початку 1941 року, чи розвідка про т. зв. бриґаду генерала Камінського, поляка з походження, котрий, руйнуючи Варшаву, нищив її мирне населення під час повстання, себто чинив те, в чому й досі звинувачують українців, зосібна Дивізію „Галичина", якої там і близько не було. Це справді сенсаційні для нашого читача матеріяли.

Особливий інтерес у книзі О. Городиського викликає його психологічна аналіза мемуарів К. Мочарського. „Розмова з катом" стосується кар'єри генерала СС І. Стропа, котрий пов'язував своє майбутнє з колонізованою Україною. Авторові-полякові випало сидіти з ним в одній камері, а що ката смикати за язика не доводилось, то й О. Городиському довелося розглядати два світогляди, цілковито протилежні, що зударилися волею обставин. Отож у лютому 1943 року Строп потрапив заступником до неперевершеного ката — Кацмана, що штабував у Львові, де й мав певні труднощі з „малодисциплінованими відділеннями СС 'Галичина'". Мочарський не завдавав собі клопотів із перевіркою подібних свідчень, хоча зробити це було нескладно. Та й що з того, що дивізії під ту пору не було у Львові? Кинутий камінець у наш городець уже робить свою справу: „малодисципліновані" й таке інше... Це ж українці! І подібних випадків в европейській мемуаристиці — не злічити. Що ж, у страху очі великі... Та в цьому зв'язку — ще про дивізію.

То були люди чести і віри

Нещаслива й леґендарна доля цього з'єднання, жорстоко ганьбленого досьогодні. У її склад Орест Городиський потрапив змужнілим, загартованим воїном і політиком: по відомому політпроцесі в Бережанах 1939 року, коли йому виповнився 21 рік, Орест перейшов чи на всю Україну в обмундируванні ворога ще до 1943 року і добре орієнтувався в політичній ситуації.

То чим же була дивізія СС „Галичина"? Акцією самогубства купки політиканів чи все ж таки — відчайдушною спробою молодої української еліти спромогтися не певні збройні сили в іс-

(Закінчення на стор. 3)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Своє серце віддав людям

Короткий свій спогад про Юрія Чировського хочу розпочати крилатим висловом російського письменника Федора Достоєвського: „Коли втрачаєш близьку людину, на серці утворюється порожнеча, яку ніколи, ніде, ніким і нічим не заповниш..."

Цю прекрасну, з великої літери Людину, справжнього лікаря, мецената, хірурга-мистця, інтеліґента по натурі, можна було розпізнати з першого погляду. Коли я побачила його в перед-операційному покої шпиталю Святого Барнабасу, якась інтуїтивна сила підказала, що це той, хто врятує мені життя. Боялася, що не порозуміємось, бо мало знаю англійську мову — недавно приїхала до Америки, і ще не встигла призвичаїтись; боліла душа за мого сина, який ще школяр, ріс без батька з малих років, бо татусь його раптово помер, ледве встигнувши закінчити Київський Медичний Інститут...

Передбачливий персонал клініки запросив лікаря, який взявся бути перекладачем, це доктор Л. Кац, він добре володіє російською мовою.

До мене підійшли троє лікарів. Тихо, рішуче, лагідно доторкнулись моєї руки — і я відчула приємне, заспокійливе тепло. Назвались: доктор Ю. Чировський та доктор Ярема Дубин. Говорили зі мною по-українськи, бо вони — американці українського походження. І я відразу перестала непокоїтися результатами операції, бо була впевнена — все закінчиться щасливо, якщо такі лікарі стоять біля мене. А ще, що вони українського роду, сповнило моє серце гордістю за свою націю, за рідну землю. Бо наша багатостраждальна Україна дала такі чудові пагони, що проросли по всьому світу і вже приносять життєдайні плоди. Праця Юрія Чировського — це тисячі врятованих ним людей, це серця, що продовжують битись в грудях живих.

...Страшна, приголомшлива звістка громом вразила мене і всіх, хто знав чи чув про доктора Чировського. Некролог у газеті „Свобода"... Так раптово погас вогонь любови до людей в його очах і перестало стукати його добре серце, віддане до останку всім, кого він лікував.

Ще згадую: на другий день після моєї операції розплющую очі — доктор біля мене! Тихенько привітався, запитав про моє самопочуття. „Докторе, вас Бог послав врятувати мені життя, бо напередодні, як раптово захворіла, тільки Всевишнього просила, молилась, щоб дожити до ранку і, на такій далекій від України землі щоб знайшлись українці-лікарі..." Доктор уважніше глянув на мене і промовив: „Ви маєте щастя у Бога, певно, що Він так дав". Зрозуміла, що лікар ще й глибоко віруюча людина.

Перед Різдвом я побувала в доктора Чировського, він збадав мене, дав поради, привітав з наступаючими святами. Якби не він та його колеги, чи змогла б я зустріти свята? Все єство моє було переповнене вдячністю до цієї людини, хотілось сказати йому багато добрих слів, хотілось знайти найкращі слова, щоб не забирати його дорогоцінного часу.

— Цілую Ваші руки, докторе!

Він трошки зніяковіло відповів:

— Дякую.

На Панахиду в церкві святого Івана Хрестителя в Нюарку прийшло багато людей попрощатись з Юрієм Чировським, який так довчасно відійшов від усіх нас на вічний спокій.

Цілую Ваші руки, докторе, і гірко сумую, бо не заповниться в серці утворена порожнеча...

Телеграму з подякою від моєї родини з України прочитати йому не довелось. З Києва її відіслали 13-го січня...

Сумуємо. Гірко сумуємо всі разом з Вами, шановна родино Чировських. Не віриться, що доктор помер, бо помирає тільки той, кого забувають. А його ми не забудемо ніколи.

Оксана Булах
Парсіппані, Н. Дж.

Петро Лаврів,
(випускник 1943 р.)

Стрийська гімназія, її професори й випускники

II

Наші викладачі не скупилися для нас на епітети: В першій клясі латиніст Володимир Козак (наче Юпітер) за незнання "consecutio temporum" (правила послідовности часів у підрядно-складних латинських реченнях) співучим голосом виводив: „Ти неуку, ти крутію, ти дурню вісімнадцятий! Сідай!" Коротко часовий директор гімназії у жовтні 1939 і восени 1941 року математик Теодор Романишин („Федьо") називав усіх учнів „голотою", а за незнання математичних формул бив ребром долоні в потилицю й тягав за волосся. Від його руки спалахували в очах свічки, але ніодна мати не жалувалася на жорстокість проф. Романишина, бо знала, що він двійки не виставить у перехідному свідоцтві наприкінці шкільного року, а математики навчить.

Професор української мови Тадей Залеський за незнання називав учня „негвамотним, бдуноватим хвопчиськом". За Жечипосполітої вимагав від учнів досконалого знання непередбаченої шкільною програмою історії Укараїни. На „лектуру" (домашнє завдання) задавав: „Во дні они" Наталени Королевої, „Захара Беркута" й „Івана Вишенського" Івана Франка, „Сотниківну" Богдана Лепкого й інші твори українського письменства, замовчувані в совєтській Україні.

Знання історії України й досконалої орієнтації на мапах вимагав теж історик Ян Смагала, який з обов'язкового курсу історії пропустив (поляк!) Хмельниччину, мотивуючи, що не хоче, щоб учні-українці повторяли за польськими підручниками, що Богдан Хмельницький був „здрайцон круля польскеґо". Одного разу, коли наш однокласник не відповів на задане питання з поточного матеріялу, проф. Ян Смагала запитав: „Хто тоді був гетьманом в Україні?" Товариш не знав. Професор заявив: "Siadaj. Dwója na świadectwo! Ja çie nie będę uczył historii Ukrainy. Sam powinieneś znać".

У третій клясі гімназійній Степан Цмоць 25-го чи 26-го травня 1938 року перед годиною української мови інформував нас про вбивство полковника Євгена Коновальця. Підійшов до кляси й почувши, про що говорять учні, проф. Т. Залеський затримався перед дверима й ждав, поки учні не закінчать вшановувати пам'ять загиблого. Коли ввійшов до кляси, не сказав про наш вчинок ні слова.

Наприкінці жовтня 1939 року нова совєтська влада відкрила в Стрию державну хлоп'ячу гімназію з українською мовою навчання, яка взяла участь окремо від поляків і жидів, що співали „Москва мая, любімая, нікім нє побєдімая" у маніфестації на честь Народних зборів західньої України. Пройшовши попри трибуну, наші хлопці затягнули „Ой, у лузі червона калина". Тоді до нас підбіг перестрашений проф. Микола Кокольський і опам'ятав нас, що не час радіти. Наступного дня стрийський відділ народної освіти вивіз з гімназії релігійну бібліотеку. Дізнавшися про це, її керівник о. катехит Осип Мартинків умер від інфаркту.

Назначений директором гімназії проф. Євген Форостина 6-го листопада 1939 року на урочистому зібранні в честь 22 роковин Жовтневої революції дякував „батькові" Сталінові за „визволення" з-під шляхетського ярма, а 9-го листопада, прийшовши до школи, ми дізналися, що директор втік за Сян.

Подібно наприкінці року виїхав з німцями до Відня професор української мови Іван Яцькевич, який у грудні приніс до нашої кляси біографію Й. Сталіна й, давши її читати одному з нас, сказав: „Читай, дурню, це таке приємне, як цвинтар".

У січні 1940 року совєтська влада об'єднала нашу гімназію з дівочою гімназією „Рідної Школи" й перетворили їх у совєтську середню школу й у наші змішані кляси прийшли комсомольці зі східніх областей. Протестуючи проти заборони релігії, ми починали навчання молитвою. Вчителі до кляси не входили, поки ми не закінчили молитися. Опікункою нашої кляси була колишня директорка „Рідної Школи" Чолій. Коли вона дізналася, що С. Цмоць зірвав зі стіни вагону (до школи доїжджав він потягом зі Синевидська) портрет Сталіна, вона залишила частину учнів нашої кляси після останньої лекції і картала за необережні прояви антикомунізму.

До гімназії три роки я доїжджав. Вставав я в год. 4-ій ранку (за обов'язковим тоді середньоевропейським часом) й ходив пішки 5 1/2 км. до залізничної зупинки, годину їхав потягом 50 км. Додому повертався о год. 4:30. Вчився до півночі. Ніразу не спізнився на потяг. Учився на відмінно.

У відновленій восени 1941 року Стрийській гімназії опікуном нашої VII і VIII кляси був викладач української мови Іван Боднарук. За складеною ним програмою ми майже півроку в курсі української літератури вивчали життя і творчість Тараса Шевченка. Викладав він Шевченкіяну за працею шведського славіста Альфреда Єнсена „Український національних скальд". Головну увагу учнів зосереджував на „Великому льосі", „Розритій могилі", „Суботові", „Чигрине, Чигрине", „Іржавці". Критикував Церкву за неувагу до молитов у „Неофітах", „Марії" та трьох окремих молитвах, які завдав нам вивчити напам'ять. Будучи сам глибоко релігійним, виховував нас у тому ж дусі. Його слова: „Можете забути латину, математику й інші предмети, але якщо маєте забути українську літературу, краще я вас поховаю" та „Дурнів я не випущу з гімназії"... змушували нас вивчати українську літературу наполегливіше, ніж інші предмети. Мої одноклясники донині пам'ятають Франка пролог до „Мойсея", „І ти колись боролась, як Ізраїль" Лесі Українки й інші поезії або уривки поем, які завдавав вчити напам'ять І. Боднарук. Слова з Франкового „Івана Вишенського", підкреслювані в 2-ій клясі гімназійній перед війною нашим першим професором української мови Залеським:

„І яке ти право маєш,
Черепино недобита,
Про своє спасіння дбати
Там, де гине міліон?"

скерували мене в березні 1943 року в українське націоналістичне підпілля.

Строга дисципліна , принциповість і вимогливість проф. І. Боднарука й інших викладачів Стрийської гімназії педагогічно оправдані. З 38 учнів нашої випускної VIII кляси, 19 пішли добровольцями до Дивізії „Галичина", дев'ять боролися в ОУН і УПА. З останніх у вересні 1943 року за приналежність до ОУН Іванку Купранець розстріляли німці.

В жовтні 1997 року в Івано-Франківській психіятричній лікарні помер мученик за ідею Остап Витвицький, якого після 15-річного ув'язнення КҐБ залишило в психіятричних лікарнях тому, що ні їхні просьби, ні сатанівські грозьби, ні тортури, ні смерть не приневолили його зрадити тайни (в концтаборах і в психіятричних лікарнях він жив під чужим прізвищем „Іван Столяр"). Для нього й інших героїв-одноклясників і інших кляс Стрийської гімназії (Зенко Ліщинський, Михайло Пекар, незнані мені випускники) "Salus Ucrainae suprema lex erat" — Україна була понад усе.

ДИРЕКЦІЯ ФЕДЕРАЛЬНОЇ КРЕДИТОВОЇ КООПЕРАТИВИ „САМОПОМІЧ" (Н. ДЖ.)
КЛИФТОН-ПАССЕЙК-ВИППАНІ-ЕЛИЗАБЕТ, Н. Дж.

запрошує все своє членство на

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

в неділю, 22-го лютого 1998 р. о год. 3-ій по пол.

в Українській Централі, 240 Говп Авеню, Пассейк, Н. Дж.

Товариство „Самопоміч" відбуде свої річні збори відразу по закінченні зборів Кредитівки.

УКРАЇНСЬКЕ ПАТРІЯРХАЛЬНЕ ТОВАРИСТВО
Відділ в Ню Йорку

запрошує

членів і громаду Метрополії Н.Й.

на ДОПОВІДЬ

„РОЛЯ МИРЯН В УКРАЇНСЬКІЙ КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ"

котру виголосить

РОМА ГАЙДА

голова Ради Мирян Українського Патріярхального Товариства в ЗСА і делегат Стемфордської Епархії на Собор Української Католицької Церкви у Львові.

Доповідь відбудеться

в неділю, 22-го лютого 1998 р. о год. 2-ій по пол.

в домі НТШ, 63 4-та Авеню, Ню Йорк.

Перед доповіддю – кава і солодке.

УКРАЇНСЬКИЙ ДОСЛІДНИЙ і ДОКУМЕНТАЦІЙНИЙ ЦЕНТР УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ АМЕРИКИ

СПИСОК

жертводавців, які внесли пожертви від 1-го грудня 1997 р. до 1-го лютого 1998 р.

	2,000	дол.	„Самопоміч", Федеральна Кредитівка в Ню Йорку;
	195.00		Олена Несіна;
по	100		В. Вініч, Д. Якубович;
	75		В. Мойсяк;
по	50		О.Балабан, О. Біланюк, Л. Григорчук, Ю. Гриценяк, Б. Козак, Д. Кордуба, В. Лімонченко, Б. Мончак, „Самопоміч", Федеральна Кредитівка в Нюарку (Н. Дж.), О. Склепович, Г. Стельмах, М. Шмігель, Л. Явний, І. Корсунська, І. Коцур, І. Рожанковський;
	30		О. Вишневецька;
по	25		М. Борковська, М. Галів, І. Головинський, П. Джуль, А. Долинський, Н. Дубик, С. Кобилецька, І. Кушнір, В. Марущак, Е. Мельничук, С. Ничай, О., Папіш, О. Плешкевич, Я. Пришляк, М. Рудик, С. Тимяк, Е. Худіо, В. Фединяк, І. Шкіра, Л. Ясів;
по	20		І. Гайда, П. Грицак, С. Голаш, О. Михайлюк, А. Риплянський, О. Соловей, Л. Тарнавська. В. Трігос, Б. Шепелявий;
по	15		Н. Михайлевич, Е. Плешкевич, О. Пришляк, О. Ратиш, М. Ромах, І. Черешня, В. Шиприкевич, М. Яросевич;
по	10		Б. Винар, Я. Волощук, К. Нуцул, С. Когут, Л. Колтунюк Р. Лазарчук, Р. Мельник, М. Пфланчер;
	5		І. Твердохліб.

УДДЦ сердечно дякує всім жертводавцям, родині Петра Воскобійника, яка передала його архів(згідно із заповітом) нашому Центрові, а також Симонові Черненкові за його манускрипт.

УДДЦ також щиро дякує Видавництву Літопису УПА (Торонто-Львів) та головному редакторові газети „Вечірній Київ" Віталієві Карпенкові (Київ) за книжки, які збагатили нашу бібліотеку.

Велике спасибі Миколі Галіву (НТШ) за його організаційну і консультативну допомогу, а також за моральну підтримку.

Дякуємо також співробітникам УІА, а саме: президентові В. Баранецькому, І. Барабахові, М. Сукові і С. Харченкові за допомогу в щоденній праці Центру.

Олена Несіна,
Екзекутивний директор УДДЦ.

КОНВЕНЦІЙНИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ у ТОРОНТО

повідомляє, що

ХОР „ВЕСНІВКА"

(лавреат міжнародного хорового конкурсу у Валії — Европа)

влаштовує

ВЕСНЯНИЙ КОНЦЕРТ

на пошану СТОЧОТИРИЛІТНЬОЇ діяльности
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

та з приводу

34-ої КОНВЕНЦІЇ

що вперше за час існування цієї найстаршої української установи відбудеться в Торонто, Канада

У ПРОГРАМІ КОНЦЕРТУ:

з хором „Веснівка", а також індивідуально в супроводі інструментального ансамблю виступить

видатна канадська солістка АЛЕКСІС КОХАН із Вінніпеґу

Концерт відбудеться

у неділю, 17-го травня, о год. 7-ій веч.

у St. Patrick Church, 141 Mc Call Street, Toronto (біля Art Gallery)

Диригент „Веснівки" – ***КВІТКА ЗОРИЧ-КОНДРАЦЬКА***

Комітет 34-ої Конвенції УНСоюзу

запрошує на концерт

шановних делегатів і гостей Конвенції та цілу українську громаду Торонто та околиць.

Йорданські святкування в Пармі

Парафія української католицької церкви Покрови Пресвятої Богородиці в Пармі вже традиційно щорічно величаво святкує Господнє Богоявлення — Йордан. Це одно з циклю найбільших наших свят, і наш народ ще в XIII столітті відзначав його врочисто, включно з древніми традиціями та народними повір'ями. Ніколи не забути нам наших людей, міст і сіл в Україні, які в цей святочний час промінювали духовістю, зовнішньою естетикою і притаманною відмінністю. Акт Водосвяття в сам день Богоявлення звичайно відбувався на річках чи озерах, при великому здвизі нашого богомільного народу. Відправи проводилося біля хреста, сконструйованого з брил льоду і заквітчаного зеленими сосновими гіллячками. Народ, зібраний в церкві, маршував набожно з хоругвами аж до річки чи озера, незалежно від віддалі. Дяк і хор та люди разом по дорозі заспівували святочні колядки.

Треба згадати, що морози тоді були дуже сильні, так що вода в посудині ціпеніла і замерзала, а стоячим людям аж заходили „запарі" в ноги, руки і вуха. Цю незабутню своєрідну йорданську містерію ми повинні продовжувати, зберегти і передавати до наслідування наступним поколінням в Україні і діяспорі.

По посвяченні води люди зачерпували її в менші посудини, хрестилися, пили її і бажали собі взаємно здоров'я та Божого Благословення. Звичайно також господарі святили цією цілющою водою свої хати, господарські забудування, худібку — в надії на Божу поміч.

В церкві Св. Покрови в Пармі релігійні відправи почалися в навечер'я празника Богоявлення, себто ще 18-го січня. Парох о. Іван Чировський, на жаль, не був присутній, бо був змушений ще в середу виїхати зі своєю родиною до Ню Джерзі на похорон свого брата д-ра Юрія. Заступав о. Івана о. Мирон Панчук зі собору свв. Володимира і Ольги в Чикаґо. По відправленні молитов у навечер'я Йордану парафія влаштувала Щедрий Вечір в парафіяльній залі. Годиться на цьому місці зазначити, що церква Покрови Пресвятої Богородиці була посвячена особисто Патріярхом Йосифом Сліпим 25 років тому. Вона була зорганізована, як патріярша церква.

Щедрий Вечір відкрила Оля Міґелич, член президії церкви, і витала присутнього о. Панчука, чисельно зібрану публіку, дітвору та проводила програмою. На вступі о. Панчук провів молитву колядою. Опісля мішаний церковний хор у вишиваних строях і з диригентом Романом Турчином набожно і впевнено відспівав колядки-щедрівки: „Добрий вечір", Стеценка, „Ой, сивая зозуленька", Леонтовича, та „Свят ніч". Хор звучав збалансовано, зорганізовано та тонально. Далі були виступи парафіяльної молоді — молодших і старших. Перші, в числі біля 15 діточок і по одному зі старших дітей по боках, в гарних кольоритних вишиваних строях чудово відспівали і заразом рецитували різні уривки і стрічки колядок-щедрівок. Також відчувалося їх добру дикцію і відвагу. Велике признання належить Стефанії Федьків, яка навчила дітей так ефективно поводитися на сцені. Група старших дітей також похвально вив'язалися зі свого завдання. Слухачі могли користуватися програмками вечора. На сцені, по лівій стороні сиділа Божа Мати з Дитятком і Св. Відпоручник Йосиф, а ясла були притрушені сіном.

Опісля о. Панчук поблагословив трапезу, а в міжчасі дириґент і дяк Турчин заінтонував колядки; супроводжували його хор і ціла заля. По спільній традиційній вечері, де при столах слухачі ділилися просфорою, ми знову побачили на сцені ефективний і символічно-повчаючий вертеп з участю малих діточок, старших дітей і дієвих старших осіб. Провідною думкою вертепу була перемога добра над злом. Вертеп також проводився під проводом С. Федьків. О. Панчук коротким, бадьорим словом закінчуючи цей гарний і товариський вечір, сказав, що в українській католицькій церкві Св. Покрова панує виїмково родинна атмосфера та „хай свята вода всіх зціляє і Боже Благословення на вас зсилає". По закінченні дириґент хору Турчин побажав о. Панчукові здоров'я і ціла заля, повстанням з місць, відспівала „Многоліт-ствіє". Хористи та присутні далі співали різні колядки-щедрівки, піднесені на дусі гуторили та не розходилися домів.

Наступного дня, у понеділок, 19-го січня, в саме свято Богоявлення Служба Божа почалася о 10-ій ранку і відправив її о. Панчук. Коротку проповідь виголосив о. Панчук і торкнувся теми духовного оновлення. По Службі Божій відбулося друге свячення води при гарній погоді. Треба відзначити, що, мимо робочого дня для заробітково працюючих, в церкві було багато людей, а серед них чимало молодих.

Д-р Володимир Боднар

Таємне...

(Закінчення зі стор. 2)

нуючих умовах? Відповідь, гадаємо, дається тому, хто зуміє побачити айсберг усенародного спротиву фашистській інвазії в його натуральних розмірах. До того ж, за ялтинськими домовленнями, всі військові формації, що брали участь у збройних операціях на боці вермахту, мали бути видані Москві. Та коли дійшло до діла, для дивізійників було зроблено виняток... З якої речі?! Адже видавали навіть донських козаків, які воліли радше прийняти смерть, стріляючи власні сім'ї й себе, ніж повертатися додому.

Донедавна таємне стає нині явним: переможці були вражені набожністю й побутовою культурою українців, взірцевим порядком табірного життя. Квіти біля бараків, охайність, щонедільні Служби Божі в зімпровізованій церковці зачудували бувалих британських генералів. А стіннівки й політвечорниці, що починалися й закінчувалися псалмоспівами, взазалі були явищем нечуваним. І не тільки серед полонених. Саме тому й відстояв Черчілль українців: не могли ці вояки, на переконання британських політиків, чинити злочини. До речі, за повоєнне півстоліття серед нащадків дивізійників не було зафіксовано жодного кримінального порушення ні в Австралії, ані в Великобританії. Цей факт мав би не минути й нашої уваги, чи не так?

У нещадному двобої з чужинецькою антиукраїнською „пам'яттю", яка сповідує лише власні національні інтереси, й народилася ця феноменальна книга — на берегах різного роду спогадів і щоденникових записів. Немов заповідь, читаються у ній рядки з нотаток „Друга світова війна, українці і наша дивізія": „У випадках, коли буде вирішуватися наша доля при зелених столах (ясна річ, із участю українців) ми мусимо оперувати фактами, документами, бо наші чуттєві арґументи нікого не переконають... Не оправдуватись, не атакувати, а написати конкретні й незаперечні факти. А таких фактів маємо досить, навіть зафіксованих в офіційних документах".

Іншого шляху до національної та вселюдської злагоди просто нема.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ у ЖИТТЯ ВІЧНЕ

бл. п.

ВАЛЕНТИНИ ПЕРЕЯСЛАВЕЦЬ

14-го лютого о год. 10-ій рано.
буде відслужена

СЛУЖБА БОЖА

в церкві Всіх Святих
206 11 вулиця в Ню Йорку

Молитви за душу покійної просимо українську громаду.

Ділимося сумною вісткою, що у неділю 1-го лютого 1998 р. відійшла у вічність наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п.

ЯРОСЛАВА МАРІЯ СОРОЧКО

з дому БРЕХУН

ВІДВІДИНИ в четвер, 5-го лютого від год. 2-4 по пол. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, Юніон, Н. Дж.

ПАНАХИДА о год. 7:30 веч. в цьому ж заведенні

ПОХОРОН в п'ятницю, 6-го лютого о год. 10-ій ранку в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а опісля на цвинтар Gate of Heaven, East Hanover, N.J.

У глибокому смутку:
доньки — МАРТА ДУТКЕВИЧ з чоловіком ОЛЕГОМ
— РОКСОЛЯНА ЛАСІЙ з чоловіком АНАТОЛЕМ
внуки — ОЛЕГ з дружиною СУЗЕН ДУТКЕВИЧ
— РОМАН з дружиною МИШЕЛ ДУТКЕВИЧ
— АДРІЯН і МАРКО ДУТКЕВИЧ
— МАРТУСЯ і АНДРІЙКО ЛАСІЙ
правнучка — АЛЕКСАНДРА ДУТКЕВИЧ

ОБ'ЄДНАННЯ МИСТЦІВ УКРАЇНСЬКОЇ СЦЕНИ (ОМУС)
ділиться зі своїм членством та українською громадою черговою болючою вісткою, що в середу, 31-го грудня 1997 р. помер несподівано в лічниці на 83-му році життя, член нашого Об'єднання і довголітній член Управи

сл. п.

МИКОЛА КАВКА

відомий актор галицьких театрів О. Карабіневича, Й. Стадника, ім. І. Тобілевича й інших, на еміґрації в Німеччині організатор драматичного колективу при референтурі культурної праці на Оселі в Реґенсбурґу, а від 1947 р. член Ансамблю Українських Акторів під мистецьким керівництвом Володимира Блавацького. Після приїзду до ЗСА поселився в Дітройті, Миш., де брав активну участь в театральному і громадському житті.

ПАРАСТАС був відправлений в п'ятницю, 2-го січня 1998 р. в українській католицькій церкві Непорочного Зачаття в Ґемтремку, Миш., а похоронні відправи відслужено в суботу 3-го січня в тій же самій церкві.

ТЛІННІ останки спочили на цвинтарі „Вудльовн" біля дружини Марії і сина Ореста.

Славна й вічна йому пам'ять!

Опечаленим: дочці ОКСАНІ з мужем МАР'ЯНОМ ЗАРЕВИЧЕМ з дітьми і внуками, внукам по синові: ОРЕСТОВІ і ЛІДІ наші щирі співчуття.

УПРАВА і ЧЛЕНСТВО ОМУС-у

В пам'ять покійного друга члени ОМУС-у у Філядельфії замість квітів на його ще свіжу могилу зложили свої пожертви на старечий дім актора в Києві.

У КОНҐРЕСІ ЗСА ЧОТИРИ найбільш впливові республіканці з ділянки іміґрації, почали робити заходи щоб зліквідувати Службу іміґрації та натуралізації, а її функції приділити іншим урядовим установам. Вони твердять, що ця установа, котра відповідає за справи іміґраційні, а також і за виконання зконів, які відносяться до цих справ є так перевантажена, що не дає ради з виконанням своїх обов'язків. Натомість демократи кажуть, що це є політичний хід республіканців, щоб оправдати себе перед виборцями за пропаґований ними у 1996 році іміґраційний закон, який скоротив богато пільг для іміґрантів.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої улюбленої та незабутньої ДРУЖИНИ, МАМИ, БАБУНІ і ПРАБАБУНІ

бл. п.

МАРІЇ КОБИЛЕЦЬКОЇ

буде відправлена Заупокійна

СЛУЖБА БОЖА

з Панахидою

в церкві св. Юра в Ню Йорку
в суботу, 7-го лютого, о год. 8-ій рано

Просимо пом'янути її у своїх молитвах.

Родина Кобилецьких.

2-ий КУРІНЬ УПС „ТІ, ЩО ГРЕБЛІ РВУТЬ"

повідомляє пластову родину, приятелів і українське громадянство, що у Філядельфії, у вівторок, 27-го січня 1998 р. відійшла на „Вічну Ватру" на 92-му році життя наша подруга

бл. п.

пл.сен.

ГАЛИНА КРОХМАЛЮК

ПОХОРОНИ відбудуться у Мюнхені, Німеччина, де покійна буде похоронена біля її матері.

Висловлюємо наше співчуття доньці Христині Старух з родиною, рідні і приятелям.

На бажання покійної просимо складати датки в її пам'ять на „Сокіл" в Україні. Чеки слід виписувати на Plast Conference, 321 Linden Drive, Elkins Park, Pa., 19027-1342.

2 КУРІНЬ УПС „ТІ, ЩО ГРЕБЛІ РВУТЬ"

Ділимося сумною вісткою, що 31-го січня 1998 р. на 53-му році життя ненадійно відійшов у вічність наш найдорожчий СИН, МУЖ, БАТЬКО, БРАТ, ВНУК і ЗЯТЬ

бл. п.

ВОЛОДИМИР БАСЛЯДИНСЬКИЙ

У невимовному болю і смутку:
дружина — ОКСАНА
доні — НАТАЛЯ і
— МАРУСЯ
син — СТЕФАН
мама — ВОЛОДИМИРА БАСЛЯДИНСЬКА
сестра — МИРОСЛАВА БАСЛЯДИНСЬКА
бабця — МЕЛЯНІЯ КОЗАК
тесті — ВОЛОДИМИР і КАТЕРИНА СТРИГУН
родини — ПАЛАЖІЇВ
— БРОЧИНСЬКИХ і
— ФЕДИНИШИНІВ
та ближча і дальша родина в ЗСА, Канаді й Україні.

ПОХОРОН 3-го лютого 1998 р. з церкви Покрови Пресвятої Богородиці на цвинтар свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна покійному пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями, пластовими друзями та українською громадою, що в неділю, 1-го лютого 1998 р. відійшов у вічність на 91-му році життя наш найдорожчий ТАТО і ДІДУСЬ

бл. п.
інженер

МИРОСЛАВ РАКОВСЬКИЙ

нар. 15-го червня 1907 р. в Коломиї, Україна, пластовий провідник і виховник, член куреня „Лісові Чорти", Товариства Українських Інженерів та НТШ.

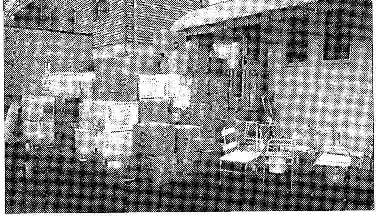
ПАНАХИДА — в McLaughlin Funeral Home, 336 Marcy Ave., Riverhead, L.I., N.Y., (516) 727-3388, в п'ятницю, 6-го лютого о год. 7:30 веч.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ — у церкві св. Івана Хрестителя в Riverhead, N.Y., о год. 8:30 рано, а відтак на українському православному цвинтарі св. Андрія в South Bound Brook, N.J.

У глибокому смутку залишилися:
син — ЮРІЙ з дружиною ЛЕСЕЮ
внуки — ЛЕВКО і СОФІЙКА
та ближча і дальша родина в ЗСА, Канаді й Україні.

ЗУАДК продовжує допомогу Україні

Канцелярія Злученого Українського Американського Допомогового Комітету з приємністю подає до відома українській громаді, що в середу, 10-го грудня 1997 року, вислано 40-футовий контейнер вагою 5 тонн до Києва. Висланий вантаж, як гуманітарна допомога, це в більшості пачки із новими і вживаними речами як для дорослих, так і дітей. Також вислано шпитальні речі — медикаменти для шпиталів Богодухів біля Харкова і протитуберкульозного біля Миколаєва. Тут слід згадати, що це був висланий перший вантаж, призначений виключно областям центральних земель України, як установам, так і українським церквам православним, католицьким і євангельським.

Приготовані пачки в Україну.

Контейнер вже є доставлений до Києва, де директор канцелярії ЗУАДК Віра Принько розподіляє посилку згідно призначення, а саме: родинам загиблих шахтарів шахти „Слов'яно-Сербська", Луганської области — 20 пачок; письменникам-інвалідам, Київ, 20 пачок; приміщення пенсіонерів, Миколаїв, 10 пачок; приміщення пенсіонерів, Вознесенське, Миколаївська область 10 пачок; Всеукраїнська Спілка Політв'язнів, Київ, 10 пачок; Школа-інтернат, Таврійське, Херсонська область 10 пачок; Міжнародна організація „Жіноча Громада" 10 пачок; Школа-інтернат для дітей-сиріт, Київ, 10 пачок, Церковна громада української Греко-Католицької Церкви, Херсон, 10 пачок; Церковна громада, Кривий Ріг, 10 пачок; Церковним громадам в Києві та Київській області, вул. Грінченка, 10 пачок; Київ, вул. Сокальського, 10 пачок, Київ, Площа Перемоги, 10 пачок; Київ, Бульвар Г. Юри, 10 пачок; Київська область, село Мар'янівка, 10 пачок; Київська область село Любарці, Церковна громада, Южне Одеської области 10 пачок; Церковна громада села Самотуги, Чернігівська область, 10 пачок; шпиталь Богодухів, хірургічні прибори, коци, рукавиці і вживані речі, 100 пачок; школа-інтернат, Нова Каховка, Херсонська область, 10 пачок; Церковна громада українських євангеликів, Рівне, 27 пачок; „Смолоскип" — Роксана Харчук, 32 пачки; протитуберкульозний шпиталь, Надбузьке Миколаївська область, медикаменти, аспірина 10 пачок, а також й інші шпитальні прибори, Церковна громада, Красноармійське, Донецька область 6 пачок; гімназія, Миколаїв, дир. Дорошенко, одна пачка для дітей.

Для канцелярії в Києві до розподілу вислано 50 пачок, а також сім звоїв білої матерії й інші додатки на суконки для дівчат, яких Сестри Служебниці приготовляють до першого Причастя в українських греко-католицьких церквах Києва й околиці.

Згадуючи про вислану поважну посилку до шпиталя в Богодухів, то доцільним є поінформувати читачів, що в місцевості Боєртавн, Па., діє добродійна допомогова організація „Боєртавн — Богодухів", яку очолює д-р Вілліярд Грабб, заступник д-р Люба Ковальська і директором є президент Української Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Філядельфії Іларіон Мазепа.

Метою згаданої добродійної організації від перших років існування було і дальше є помагати Україні медикаментами і іншими цінними речами. А коли делеґація добродійної організації відвідувала Україну і нав'язала контакт з адміністрацією шпиталя в Богодухові, то там заприязнились і вирішили створити дружню організацію сестер двох міст „Боєртавн — Богодухів". Слід згадати, що ця добродійна організація за час спільної праці, як міста-сестри, дала поміч Україні на кілька мільйонів долярів.

Тепер добродійна організація „Боєртавн — Богодухів" співпрацює із ЗУАДК і ми є безмежно вдячні управі за братерську співпрацю в допомозі Україні.

Г. С.

Отець В.Оберишин — найстарший священик УГКЦ

Отцеві Української Греко-Католицької Церкви Василеві Оберишинові пішов 94-ий рік. Його незвичайна доля — своєрідне відображення шляху Церкви, що пройшла через численні випробування та поневіряння. Такими словами почала розповідь про патріярха священичої ниви журналіст Надія Пастернак в часописі "Експрес", що виходить у Львові.

Майбутній греко-католицький священик Василь Оберишин народився у великій родині заможного господаря, навчався у відомій своїм волелюбним духом Рогатинській гімназії, а відтак у Богословській греко-католицькій академії у Львові, де ректором у той час був майбутній Патріярх Йосиф Сліпий. "Нас, слухачів теології, — згадує о.Василь, — настроювали на те, щоб ми висвячувалися в неженному стані, але я таки одружився зі Стефанією Бобко з Погорілець того ж Рогатинського району".

Під час 9-літнього парохування в селі Пиняках на Брідщині, народилися у Василя і Стефанії син Богодар і донька Адріяна. Потім, після 1944 року, відправляв о.Василь в Осталовичах та Мерещеві на Перемишлянщині. "Одного разу, — згадує далі, — приїхали до Перемишлян каґебіст зі Львова і отець Гавриїл Костельник. Видерли із зошита картку і кажуть: 'Напиши своє прізвище і заяву до ініціятивної групи' (приєднання до Російської Православної Церкви), але я замість цього написав, що не зміню віри". Довелося о.Василеві розпрощатися з парафією і, переїхавши до Львова, влаштовуватися на будь-яку працю. Був бухгальтером. А в 1953 році засудили о.Василя на 25 років позбавлення волі за, як сказали, антисовєтську пропаґанду. І відконвоювали на Далеку Північ. Але помер Сталін, і через три роки о.Василя амнестували.

У Львові таким, як він, не дозволяли проживати, тож чотири роки довелося поневірятися на Волині, поки не вдалося дати урядовцям хабаря та таки повернутися до Львова. Тут підпільно вдома час до часу відправляв Служби Божі, переводив обряди хрищення, вінчання, поховання, звичайно ж, більш ніж ризикуючи, постійно сподіваючись вивезення "в місця не так віддалені".

Як дружина, що була о.Василеві постійною сильною опорою, так і діти вірили, що він повернеться на свою парафію. І це сталося. Коли УГКЦ почала виходити з підпілля, 85-літній священик повернувся у Мерещівську церкву. І щойно минулого року на празник Покрови, через хворобу очей, мусів попращатися зі своїми парафіянами, які це прощання постаралися зробити найтеплішим.

І ще може бути цікавим таке. Коли сім років тому кардинал Любачівський повернувся в Україну, то у Великодній четвер зібрав тих священиків, які пройшли підпілля і заслання і, як це робиться на згадку про те, як Ісус Христос мив ноги своїм апостолам перед Тайною вечерею, також під час Літурґії мив ноги і найстаршому священикові УГКЦ о.Василеві Оберишинові.

Хвороба очей відірвала пастиря від активної служби Церкві, але і він, і його 85-літня дружина Стефанія вірять, що очі прозріють і о.Василь ще відправлятиме Святі Літурґії. Дай, Боже!

Підготував В.Романюк

Відбулася мистецька виставка Б. Божемського

Тінек, Н. Дж. — Тут в місцевій бібліотеці відбулася продовж січня виставка картин і витинанок відомого широко українського мистця і мешканця Тінеку Богдана Божемського. Це була вже дев'ята з черги виставка праць нашого мистця у місцевих бібліотеках і, як попередні, пройшла з великим успіхом та зацікавила широку американську публіку.

Хоча мистець спеціялізується у дереворитi, тим разом він, як експеримент, розвинув нову техніку, яку назвав витинанками на папері, в яких заступив дерево саме грубим папером. Це дало оригінальний та цікавий вислід, який може далі розвиватися у мистецьких працях Б. Божемського.

Як відомо, в 1951 році наь мистець отримав престижеву нагороду з відомої школи Купер Юніон, а від того часу отримав ще дві нагороди алюмнів цієї школи. Як мистець він працює вже 40 років і мав численні виставки своїх праць в ЗСА і Канаді. Цією дев'ятою в публічній бібліотеці міста Тінек він щераз показав виімковий спосіб вияву своїх мистецьких почувань у творах виконаних новою та цікавою технікою.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 8-го ЛЮТОГО 1998 р.

Південний Бруклин, Н.Й. Річні загальні збори Братства св. о. Николая, 293-го Відд. УНС відбудуться о год. 12-ій після другої Служби Божої в приміщенні церковної залі при 261 19-та вул. Проситься членів численно прибути та вирівняти залеглі вкладки. На порядку нарад: звіт Управи, вибір нової Управи, рівнож вибір делеґата на слідуючу Конвенцію. Після зборів товариська гутірка. Управа.

СУБОТА, 14-го ЛЮТОГО 1998 р.

Гемпстед, Н.Й. Річні загальні збори 327-го Відд. УНС „Запорізька Січ" відбудуться о год. 1-ій по пол. в залі церкви св. Володимира, 709 Front St, Hempstead, N.Y. Після зборів відбудеться вибір делеґата і заступника на 34 Конвенцію. Просимо всіх членів прибути. Управа Відділу.

НЕДІЛЯ, 15-го ЛЮТОГО 1998р.

Воррен, Миш. Відбудуться збори 20-го Відд. Т-ва „Згода" о год. 1-ій в Українському Культурному Центрі. Вибір делеґата і заступника на 34-ту Конвенцію УНС, яка відбудеться в Торонто, Канада від 15-го до 19-го травня 1998 р. Просимо всіх членів прибути. Роман Куропась — секретар Відділу.

НЕДІЛЯ, 15-го ЛЮТОГО 1998 р.

Джаксон Сити, Н.Й. Управа 21-го Відд. „Запорозька Січ" повідомляє всіх членів, що загальні річні збори відбудуться о год. 2-ій по пол. в українському меморіяльному осередку св. Івана Хрестителя при St. John's Parkway of Virginia Ave., Johnson City, N.Y. У програмі звіти за 1997 р. та вибір нової Управи на 1998 рік. За Управу — голова Григорій Пригода, секретар — Іван Бараник.

SUNDAY, 15th of FEBRUARY 1998

Palatine, IL. UNA Branch 22 will hold it's annual meeting at 1pm. The Meeting will be held at Immaculate Conception Ukrainian Catholic Church in the church hall. The Church is located at 745 South Benton St. For more information call the branch at 815-899-3535.

ПОДІЇ

ДОПОВІДЬ Д-Р ГАННИ ЧУМАЧЕНКО

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці влаштовує доповідь професора Херсонського Педагогічного Університету д-р Ганни Чумаченко на тему „Херсонщина сьогодні". Доповідь відбудеться у суботу, 7-го лютого, в НТШ, 63 Четверта аве. між 9-10-ою вулицями в Ню Йорку, початок о год. 5-ій вечора.

ДОПОВІДЬ РЕД. О. ЗІНКЕВИЧА

Рочестер. — Тут у неділю, 8-го лютого, голова Видавництва „Смолоскип" у Києві Осип Зінкевич виголосить доповідь на тему „Річниця державности і Україна напередодні виборів 1998 року — незалежний погляд на передвиборчу політичну ситуацію". Доповідь відбудеться в кафетерії школи св. Йосафата, 940 Ридж ровд схід, початок о год. 3-ій після полудня. Доповідь влаштовують Об'єднані Українсько-Американські Організації м. Рочестеру.

КОНЦЕРТ З ПРИВОДУ 34-ОЇ КОНВЕНЦІЇ УНС

Торонто. — Конвенційний Комітет УНСоюзу у Торонто повідомляє, що місцевий хор „Веснівка", лавреат міжнародного хорового конкурсу, влаштовує весняний концерт в пошану 104-літньої діяльности УНСоюзу та з приводу 34-ої конвенції УНС. У концерті братимуть участь хор „Веснівка" та видатна канадська співачка Алексис Кохан, яка також виступатиме у супроводі „Веснівки" та з інструментальним ансамблем. Диригент „Веснівки" — Квітка Зорич-Кондрацька. Концерт відбудеться у неділю, 17-го травня, в St. Patrick Church, 141 McCall Street у Торонто (біля Art Gallery). Початок о год. 7-ій вечора.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ проголошує ПРИДІЛ СТИПЕНДІЙ НА АКАДЕМІЧНИЙ РІК 1998/1999

Згідно з рішенням Стипендійної Комісії у червні 1988 року

а) Стипендії будуть признані тільки для UNDERGRADUATE СТУДЕНТІВ визнаних каледжів та університетів (які студіюють для одержання свого першого ступеня бакалявра) і для ҐРАДУАНТІВ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ, які будуть прийняті до каледжу чи університету в часі виплати стипендії. Студенти зі закінченим ступенем бакалявра не можуть складати подання.

б) Студент-аплікант мусить бути АКТИВНИМ ЧЛЕНОМ УНСОЮЗУ (платить вкладку) принайменше ДВА РОКИ при кінці березня того року в якому вносить своє подання на стипендію.

Основи признання стипендій:

1. фінансова потреба
2. предмет студій.
3. студійні досягнення (мінімум GPA 2.0)
4. активність в українському громадському, а зокрема студентському житті.

До канцелярії УНСоюзу треба прислати НЕ ПІЗНІШЕ ЯК:

31-го березня 1998 р. — виповнений, підписаний і датований ФОРМУЛЯР
1-го травня 1998 р. — всі ДОКУМЕНТИ вимінені в аплікації і ФОТОЗНІМКА.

Прохання про стипендію на 1998/99 рік треба складати на формулярах, які можна отримати, посилаючи виповнений купон:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
SCHOLARSHIP COMMITTEE
2200 Rt. 10, P.O. Box 280
Parsippany, New Jersey 07054

Please send me a scholarship application for the 1998/99 school year.

Name: ____________________

Address: ____________________

City: ____________ State _____ Zip Code ____________

I am a member of Branch No. ________